
Striga

Gabriela Houston

Salka stoupala po lesní cestě a namrzlý mech jí křupal pod nohama. Miriat před jejím odchodem proplakala noc, ale neúnavně přitom pracovala na dokončení nového pláště, zatímco Salka předstírala, že spí.

Když se dozvěděla o trestu, cítila spíš úlevu. Zachovala se přece velice špatně, protože vyléčila jehně. Ale věděla o tom jenom ona, tím si byla jistá. Kdyby měl Dran podezření, dávno by matce žaloval.

A kdyby o ní zjistili tohle...

Jenže nestalo se, a tak si oddechla. Musela s tím břemenem nějak naložit sama. Ostatní ji stále měli za strigu, co vedla dobrý život, a teď se má trestem napravit pro jiné provinění. Sama v tom viděla příležitost zbavit se sti-gojské skvrny a začít nanovo.

Nad její hlavou křikl Munu, aby o sobě dal vědět, a Salka si na zádech nadhodila těžký vak se zásobami. Nesla si trochu sušených ryb a uzeného masa. Dobře věděla, jak se jí v následujících týdnech budou hodit. Kolem krku měla zavěšených několik bochníčků sýra. Štědrá Trina se s Miriat podělila o zásoby; matka sehnala jenom to, co se dalo narychlo vyprosit od známých, a Trina si přitom takovou laskavost nemohla příliš dovolit.

Chladný vítr Salku studil do tváře, a tak si utáhla šátek a promnula si oči. Provinile si uvědomila, co její trest bude stát matku – nejen na zásobách, ale i jako nedostatek pomoci v těžkém zimním období.

Zvedla hlavu a zadívala se mezi řídké borovice. Stále byla blízko jejich vesnice a paprsky chladnoucího slunce jí na chvílku připomněly teplé léto. Další výkřik sokola ji však přiměl zrychlit. Zadívala se na mech na kmelech stromů a trochu změnila směr. Do soutěsky musí sejít po úbočí Zelené sestry a pokračovat po stezce na nebezpečných útesech. Teprve tam narazí na Přísnou sestru, druhý vrchol pohoří, v němž žily strigy.

Po několika hodinách chůze zaslechla v keři před sebou šustot. Hbitě vy-táhla z vaku prak a potěžkala ho v dlani. Když z podrostu vyrazil zajíc, Munu se střemhlav vrhl dolů a zaskřehotal, aby ho vylekal a nahnal směrem k je-jímu praku.

Salka neminula.

Bylo ještě odpoledne, ale podle temného nebe se noc snese každou chvilku. Munu přistál na blízké větvi a vzrušeně poskočil v očekávání od-měny. Když si všiml, že úlovek schovala, rozčileně prskl. „Však kousek dostaneš, Munu,“ usmála se Salka. „Jen musíš počkat, až se utáboříme.“ Pokusila se ho pohladit, ale uskočil z dosahu.

Vyrazila dál, a když se jí sokol usadil na rameni, ihned ho odehnala. „Ach ne, už tak toho táhnu dost. Buď radši užitečný, leť napřed, ať vím, jestli je cesta bezpečná.“

Munu vzlétl, ale předtím Salku přece jen ostře klovl do ramene.

Pokračovala dál po cestě a rytmus chůze jí dělal dobře. Natočila palce nohou mírně dovnitř pro lepší rovnováhu, jak ji učili. Jednu chvíli jí šátek spadl do tváře, a tak ho netrpělivě posunula. I navzdory chladu byl krásný den. Salka mohla mít strach, nebo si den užívat, a po jistém soustředění do-kázala to druhé – těšit se z každé chvíle nového dobrodružství.

Náhle se Munu znovu ostře ozval a přelétl jí kolem tváře tak blízko, že se jí koncem křídla dotkl. Překvapeně se otočila a s hrůzou spatřila, na co ji chtěl upozornit.

Sotva pět kroků za ní stál obrovský hnědý medvěd, špicoval uši a vpíjel se do ní očima. Tohle nebylo zvíře překvapené nepozorným poutníkem, ale hladová šelma jistá svou kořistí. Nejspíš ji nějakou chvíli sledoval, aniž si ho všimla.

Munu se vrhl k medvědovi a zařal mu pařáty do čenichu. Medvěd zařval, což Salku přimělo probrat se z leknutí, otočit se a běžet.

Bože, jak je pitomá, pitomá! Vyrostla v kraji plném medvědů, a přesto se tady prochází jako ve snách, aniž by dávala pozor, co na ni v lese číhá. Jako návnada, bezmocná husa, co nemá v horách co pohledávat. Co si snad ani nezaslouží být naživu!

Jestli ho Munu dokáže chvilku zdržet, třeba mu ještě uteče. Vyrazila a bě-žela jako o život, ani se neohlédla, přestože stále slyšela řev šelmy a křik dravce. V běhu sáhla do vaku a odhodila právě uloveného zajíce. Medvěd

běhá, šplhá i plave mnohem rychleji než ona, ale třeba se spokojí s menší kořistí a tu velkou nechá být.

Po chvíli Salku poněkud zpomalilo píchání v boku, ale nezastavila se. Stromy, zarudlé v západu slunce, se kolem ní jenom míhaly. Neslyšela nic než svůj dech a rytmické bouchání vaku na zádech.

Pak klopýtla o kořen a dopadla na tvář. Rychle se zvedla a opřela se zády o kmen stromu. Snažila se přes bušení srdce a supění zaslechnout i medvěda. Strhla si z hlavy kapuci pláště, protože se jí do tváře hnala krev a na čele se perlil pot. Byla vyděšená, měla žízeň a strchovala se o Munua.

Nezbývalo ale nic jiného než spěchat dál. Podle všeho se aspoň pohybovala správným směrem, a brzy by se před ní měla objevit řeka. Blížila se k soutěsce sice z východu místo ze západní strany, což cestu prodlouží, ale s tím už nemohla nic dělat. Povzdechla si. Munu se stále nevracel, ale kdyby na něj čekala, mohla by se zároveň dočkat i medvěda.

Ještě chvíli šlapala dál, až se začalo smrákat. Rozdělat tábor už bylo rozzumnější než chůze potmě, přestože by se od území medvěda raději vzdálila víc. Stáhla ze zad batoh a omotala ho provazem; schovala do něj všechny proviant včetně sýra. Vzala z kapsy bylinnou mast, potřela jí oblečení i batoh, a ten pak vytáhla na laně na vyšší větev. Mast od Triny měla zamaskovat vůni jídla, a s trochou štěstí zmást i citlivý medvědí čenich.

Našla kousek rovné půdy bezpečně daleko od stromů a začala připravovat dva ohně. Mezi hranice naskládala další dřevo a pak utrhla kus náhradní haleny, aby si vyrobila pochodeň. Když trhala halenu, uvědomila si, kolik práce dalo ji ušít, a pocítila lítost. Pokud by ale musela dál šlapat v noci, byla pochodeň důležitější než náhradní oblečení. Zažehla první hranici a chvíli omámeně hleděla do plamenů.

I navzdory chladu jí v novém plášti zatím zima nebyla. Přejela dlaní po hladké látce a potlačovala pláč. Teď už tu byla skutečně sama.

Obtočila si cípy pláště kolem nohou, ale mokré boty se neodvážila zout. Posunula se tedy k ohni, jak nejvíc to šlo, aby si je neožehla. Smrákalo se a s pokračujícím večerem začal vzduch mrazit. Než se docela setmělo, Salka vstala a zapálila druhou hranici. Nezbylo než doufat, že to postačí. Ohně šelmy většinou odradil, pokud jste tedy nebyli hloupí a nepekli na něm maso.

Tu noc se Salka příliš nevyspala. Každý drobný šustot, šramot nebo pípnutí ji zburcovalo, a pak v rychlosti přikládala na oheň, aby plameny udržela vysoké a stíny co nejdál.

Svítání ji zastihlo zabalenou v plášti, s namrzlou tváří opuchlou od slz. Posadila se a protřela si oči. Ještě rozespalá přiložila prsty ke rtům a hvízdla, ale Munu se neozval. Salce se zachvěly rty, a tak zařala zuby, aby nezačala vzlykat.

Pak neochotně vstala, protože tím přišla o zbytek tepla pod pláštěm. Stáhla vak ze stromu a připevnila si k němu pochodeň, co předešlý večer vyrobila. Dala se na pochod a cestou uždíbovala tvrdou placku. Nechala se vést vycházejícím sluncem a mechem na kmenech stromů.

Uběhl další náročný den, kdy trpěla žízni, a tak ji nesmírně potěšilo, když před sebou konečně zaslechla zvuk proudící vody. Běžela za zvukem a náhle polekaně ztuhla na hraně prudké strže, jíž říčka protékala. Musela nějak slézt dolů, aby si naplnila měchy vodou. Posadila se na mech a přemýšlela, jaké má možnosti. Hledat schůdnější svah jistě mohla, ale ztratila by tím spoustu času a představa další noci v lese ji odpuzovala. Rozhodla se použít mladé stromy na břehu a slézt po nich dolů jako po žebříku. Stáhla si tedy vak a plášť, přehodila si popruh s měchem na vodu přes rameno a začala pomalu slézat do strže.

Sotva metr pod okrajem ji přimělo zvednout hlavu jakési zachrastění. Očima černýma jako saze ji shora zaujatě sledoval medvěd. Salka strnula.

Medvěd po ní zkusmo máchl tlapou. Minul její hlavu jen o pár centimetrů, ale zabořil se přitom do měkké půdy, málem uklouzl a rozmrzele zavrčel. Stál teď sotva o půl metru výš, ale příkrý svah a jeho vlastní váha mu zne-možňovaly na ni snadno dosáhnout.

Salka si všimla hluboké rány v jeho čenichu, rány od Munuových drápů, ale nepocítila zadostiučinění. Munu tu nebyl a první kapky krve v horách Heyne moc neznamenaly. Souboj končil až s těmi posledními, a tak nesměla dopustit, aby šlo o její krev.

Slezla tedy o kousek níž, na což medvěd reagoval rozčileným bafnutím a vrčením. Přidal i několik podivných zvuků připomínajících konverzaci – nějakou žádost nebo snad prosbu? Kdyby se chovala rozumněji, nemusel ten večer znova usínat hladový.

Znovu se po ní natáhl, jako by byla ryba, co chce vylovit z řeky. Salka se skrčila, aby se vyhnula jeho drápům. Nohou šátřala po dalším kořeni, o nějž

by se opřela. Medvěd zavrčel, chňapl po její paži a tentokrát zavadil drápem o kůži. Salka vyjekla, pustila se větve a ztratila rovnováhu.

Vzápětí se už kutálela dolů a cestou se bolestivě poranila o větve. Vykřikla, když po zádech spadla do ledové vody – tak studené, že se jí srdce snad muselo zastavit, když se jí zavřela nad hlavou.

Říčka naštěstí nebyla hluboká, ale kameny na dně klouzaly, takže chvíli trvalo, než se Salka dokázala postavit. S hlasitým šplícháním a funěním se přebrodila na druhou stranu. Tam zvedla hlavu, ale medvěd stále čekal nahore.

„Jdi pryč! Mazej!“ vykřikla na něj, jenže to znělo spíš přiškraceně.

Držela se u okraje svahu a bezmocně sledovala, jak medvěd cupuje její majetek a cpe se tím vzácným, tvrdě vydobytým sušeným masem z jejího batohu. Když měl dojem, že už nic lepšího nenajde, znovu Salku chvíli pozoroval. Nakonec přece jenom vylezl zpátky nahoru; možná usoudil, že je s ní moc potíží, nebo sestup příliš namáhavý, a vyrazil hledat snadnější kořist.

Trvalo dlouho, než Salka našla odvahu vyškrábat se zpět ke zbytkům pečlivě sbaleného proviantu. Vak našla rozpáraný a jen velmi málo jídla nedotčeného. Ruce jí už zmodraly zimou. Stáhla si tedy mokrou halenu, co se jí lepila k tělu. Zvlhlé sýrové bochničky zabalila do suché látky a uložila do roztrženého vaku. Našla dvě zbylé košile, nerozpáranou si navlékla jako první, na ni tu poškozenou a pak se zabalila do pláště. Rozhlédla se, ale moc dobrého dřeva na topení neviděla. Musela vystačit s borovými větvemi, v nichž zůstalo příliš mízy, než aby dobře hořely.

Chvíli trvalo, než našla křesadlo odhozené stranou na mechu, a to už jí zimou cvakaly zuby. Opatrně rozdělala oheň a foukala do něj, dokud se nerozhořel. Teprve pak si stáhla kalhoty a boty nasáklé vodou a snažila se ohřát nohy nad plamenem.

Podívala se, co zbylo ze zásob. Medvěd jí nechal kousek slané ryby, ale placky a maso zmizely. Zdál se vykrmený hojnou podzimní kořistí, a zřejmě mu tedy připadala jako snadný úlovek, jinak by se za ní nevydal. Salka si prohrábla vlasy, na nichž se rychle tvořila námraza. Bude se muset spoléhat na potravu z pastí mnohem víc, než myslela, a tak vysoko v horách je lov obtížný.

Schoulila se u ohně a plakala. Vzpomněla si na příkrývky, které matka vyměnila právě za placky a uzené maso, všechno marně... Vtom jí něco

dopadlo na rameno, a když otevřela oči, spatřila na větvi nad sebou sedět Munua.

„Munu!“

Naklonil hlavu ke straně a potom slétl na její nataženou paži. Strach a osamění Salku zasáhly plnou silou, a tak dlouho vzlykala a otírala se tvář o jeho peří. Munu se nechal držet, až ji nakonec jemně štouchl zobákem do ramene a dohopkal k jejímu vaku; tam nesouhlasně odfrkl, jako by ji huboval, že přišla o zajíce i uzené maso. Salka se znovu rozplakala, a tak se vrátil k ní. Přetáhla přes ně několik borových větví, až téměř neviděla ven, a přisunula se nebezpečně blízko k ohni, na dosah tančících plamenů. Takto s Munuem dlouho leželi.

Nakonec Salka usnula únavou, ale neklidně sebou trhala ze spaní.

Brzy ráno jí na tvář dopadlo první světlo, a když se pohnula a shodila pár větví, ucítila ledový vzduch. Natáhla ruku a ohmatala si kalhoty. Nebyly docela suché, ale i vlhká vlna se zdála lepší než nic. S botami to bylo horší; musela zatnout zuby, když se obouvala – promočená kůže drhla o její.

Začalo jí kručet v žaludku, a tak vstala a začala hledat nějaké zetlelé dřevo. S pomocí nože pak otevřela ztrouchnivělý pařez, vybírala z něj mravence, pomalu je žvýkala a snažila se nevnímat nepříjemné křupání mezi zuby. Trocha hmyzu a pár pampeliškových kořenů zatím muselo stačit.

Většinu dne pak šlapala dál, až konečně dorazila do Větrné soutěsky, kde nikdy nebyla. I navzdory prokřehlým nohám a prázdnému žaludku ji pohled na to místo ohromil. Šlo o přírodní kamenný most mezi dvěma horskými vrcholy, zvanými Zelená a Přísná sestra. Druhá, vyšší hora, zůstávala zčásti zakrytá sněhem i v létě.

Asi padesát metrů od soutěsky se ke skále choulil malý srub s mechovou střechou. Byl to dost nutný příbytek bez oken, ale Salka měla v tu chvíli dojem, že nic krásnějšího neviděla. Rozběhla se ke srubu, Munu jí poletoval nad hlavou.

Když rozrazila dveře, spadla z nich vrstva starého prachu. Munu vlétl dovnitř jako první a přistál na lůžku, kde někdo spal nejspíš už bůhvíjak dávno. Alma sice tvrdila, že chatu v létě využívají pastevci, nikdo ji však očividně celou věčnost neopravoval.

Lůžko tvořila jednoduchá dřevěná pryčna, pokrytá starými zpráchnivělými kůžemi a mechem. Místo ohniště, na něž byla Salka zvyklá, tu stál skutečný krb s komínem z břidlice spleené blátem. Probrala se zbytky jakési matrace, zda najde něco vhodného na podpal, a začala rozdělovat oheň.

Do srubu silně táhlo, a tak Salka pochopila, že než udeří skutečná zima, musí ho vyspravit. Vytáhla z vaku zbylé sýry a rozvěsila je na stěnu poblíž krbu. Pak vzala použitelné vědro stojící v rohu a vydala se pro trochu sněhu.

Na zpáteční cestě ještě nasbírala borové větve a mech a s námahou vše do-vlekla do srubu. Mechem ucplala největší otvory ve stěnách a pak se usadila na větvích. Do vroucí vody hodila kousek sušené ryby a okořenila ji jehličím. Munu ji celou dobu skepticky sledoval.

Salka ho pustila ven, aby si ulovil něco pro sebe, a sokol s radostným křikem odletěl.

Pak se natáhla a zakrytá pláštěm čekala, až se jídlo uvaří. Bylo to největší pohodlí, jaké od odchodu z vesnice zažila. Usínala s myšlenkami na to, jak druhý den nastraží pastí a trochu vyspraví srub. Venku se mezitím začal z nebe snášet sníh.

Tu první noc spala velmi tvrdě. Ve srubu bez oken se probrala teprve před polednem. Munu se někdy v noci vrátil s pařáty od krve a odpočívali jeden vedle druhého.

Dopoledne ji netrpělivý pták nakonec klovl do nohy, a tak se s námahou zvedla z lůžka z borových větví. V chatě byla opět zima, protože větve a pár rozpadlých ovčích kůží na vydatný oheň nevydaly. Salka se zachvěla a zalitovala, že si předchozí večer nenanosila víc dřeva. Odlomila kousek sušeného sýra a namočila ho do studené vody. Věděla, že chvíli potrvá, než bude požitelný, a rozhodla se zatím prozkoumat nejbližší okolí.

Zabalila se do pláště, otevřela dveře, aby nechala Munua opět letět napřed, ale zarazila se a znovu dveře zabouchla. Přes noc soutěsku zasypal sníh do výšky téměř půl metru. Salka zavřela oči a snažila se nepanikařit. Neměla skoro nic k jídlu, ani dřevo na topení. Zhluboka se nadechla a znovu otevřela. Sehnula se, nabrala hrst sněhu a stiskla ho v dlani. Vlhký sníh držel pohromadě. Nebylo zbylí, nejdřív musela nanosit co nejvíc dříví, než všechno nenávratně zvlhne. S povzdechem tedy zamířila k lesu.

Byla to zdlouhavá práce, musela se často vracet do srubu, protože nedokázala pobrat příliš klestí naráz. Sníh se jí lepil na boty a brzy měla dojem, jako by chodila po mokřích polštářích. Nohy rychle promrzly, a tak musela práci přerušit, vrátit se a znovu rozdělát oheň. Po chvilce přemýšlení vytáhla trochu suchého mechu, jímž ucpala díry, a strčila si ho do bot. Pak našla několik ohebných borových větviček, na zemi je zkroutila a splekla do podoby velkých kopyt. Pak se s úsměvem zadívala na svůj výtvar, který měl sloužit jako sněžnice.

Když zaslechla ptačí křik, otevřela Munuovi dveře. Přiskočil k ní, hrdě před ní upustil cosi jako myši střívka a začal si čistit peří. Podle krve na jeho náprsence poznala, že nejde o první úlovek toho dne. Při pohledu na dárek se trochu otfásla odporem, přesto maso přihodila do hrnce. Věděla, že musí být vděčná za cokoli, a láskyplně sokola pohládila po hlavě.

Zatímco se boty sušily, začala ořezávat několik nanošených větví. V říčce budou ryby, a tak ji napadlo, že by na ně do večera mohla políčit. Na okamžik se zarazila a nakreslila si do prachu na zemi pár čar. Maladía jí několikrát vysvětlovala, jak vyrobit past na ryby, i když Salka si na rybí maso příliš nepotrpěla; netušila, že se jí rady přítelkyně budou jednou hodit.

Pasti do lesa se proti tomu jevily jako hračka, a tmavé maso se dalo lépe uchovat, jenže v zimě byly úlovky bohužel dost vzácné. Ještě ve vaku našla provaz a uvědomila si, že jím musí šetřit, protože o kus přišla, když zásoby rozcupoval medvěd. Nazula si už jen mírně vlhké boty a s pruty na vějířovitou past a lanem vyrazila znovu ven.

Když se rozhlédla po soutěsce, podivila se, jak malou část jejich hor dosud stačila poznat. Vyrostla ve vesnici obklopené vysokými borovicemi a výhled na horskou krajinu pro ni byl něčím novým. Krátce pohlédla k vrcholu Přísné sestry a napadlo ji, co je asi vidět z druhé strany. Závan větru smetl ze skal trochu sněhu a hnal ho ve víru k blízkému útesu. Salka vyšplhala k jeho okraji, jak nejvíc se odvážila, zhluboka se nadechla a pohlédla dolů. V dále rozeznala pěšinu, která se docela jasně, i navzdory čerstvému sněhu, vinula údolím směrem na západ. Salka pomyslela na vesnice, k nimž nejspíš směřuje, a zatoužila se tam někdy podívat.

Napadlo ji také, jestli to není Almin záměr: pokoušet ji, aby dobrovolně opustila komunitu strig a odvážila se dolů mezi lidi. Kdyby se dostala z těchto hor, někam, kde lidé o strigách nikdy neslyšeli, mohla by konečně zjistit, jaký je život doopravdy. Při tom pomyšlení se zachvěla, a kdyby v tu chvíli pohlédla na

zem, spatřila by, jak se její stín svíjí a natahuje, jako by se také chtěl dostat tam, kde končí hory a začínají pláně.

Salka zatím nepomyslela na možnost, že by žila mimo své území, a vzápětí se té myšlenky zděsila. I její stín se rychle stáhl a zanechal na sněhu jen nepatrný otisk. Představila si matku, jak toužebně čeká na její návrat. Ne, nesmí se nechat zlákat podobnými sny.

Obrátila se tedy, zamířila k řece, a cestou nastražila dvě pasti. Nad její hlavou se ozval Munu, pátrající po kořisti pro sebe, a Salka se pousmála. Mít ho tu byla útěcha, nemohla se však spoléhat na jídlo, které jí sokol přinese.

Když dorazila k říčce, našla dostatečně mělké místo pro past. Zula si boty a vyhrnula si kalhoty nad kolena. Vybrala si plochý kámen a opatrně vstoupila do vody. Když se ledová voda dotkla její kůže, zalapala po dechu, ale začala statečně zapichovat klacky do dna a vyrábět past ve tvaru vázy, do níž by ryba snadno vplula. Pruty, co si přinesla, však nebyly dostatečně dlouhé na takovou hloubku, ani dost pevné na tak kamenité dno. Salka hlasitě zaklela, vylezla z vody a opět se obula. Než začne hledat lepší materiál, musí se znovu ohřát, nebo si bude léčit omrzliny. V ponuré náladě se vrátila do chaty; cestou opravila jednu z pastí, kterou už ohnul sníh padající z větví.

Uvnitř přiložila do krbu a ohřívala si nohy u ohně. Půl dne uběhlo a stále neměla dost dřeva, aby se přes noc udržela v teple. Bohužel si přinesla pouze malou sekyrku; teď ji potěžkala v dlani a s povzdechem znovu vyšla z chaty.

Vybrala si jeden z nejbližších stromů, velmi mladý a štíhlý, přesto jí dalo práci ho porazit. Dovlekla stromek ke srubu a snažila se ho rozsekat na starém špalku. Když dřevo nanosila dovnitř, měla ruce ulepené od smůly. Hodila na oheň pár větví, byly však ještě zelené a z krbu se začalo čoudit. Salka si protřela oči a zadívala se na dřevo. Uvažovala, jestli je lepší umrznout, nebo se zadusit kouřem. Cestou od řeky zahlédla několik uschlých popadaných stromů. Věděla, že potrvá dlouho, než je zpracuje, ale nic jiného jí nezbývalo.

Přešla ke zbytkům zásob a spočítala všechny sušené ryby a sýrové bochníčky. I kdyby se hodně uskrovnila, nepřežila by ani měsíc. Musí se znovu pokusit o past na ryby, možná by mohla chytat i ptáky, ačkoliv se jí to přičilo. Munuovi sice nevadilo občas zhltnout menšího bratříčka, Salka se ale vždy cítila provinile. Teď posedával poblíž a zaujatě ji sledoval.

Smůla na rukou voněla příjemně a známé a Salku náhle přepadl stesk po domově. Zhluboka vydechla a stín za jejími zády se zvlínil jako jezerní hla-

dina. Náhle ucítila, jak jí po páteři stoupá žár, a polekala se. Zadržela dech a snažila se stín zatlačit zpět a znehybnět ho na podlaze, jako už mnohokrát předtím.

Nádech, zadržet dech, pomalý výdech, jak ji učili. Pak zalapala po dechu. Poprvé totiž ucítila, že se její stín vzpouzí.

Byl to podobný pocit, jako když plíce protestují, když se snažíte zadržet dech příliš dlouho. Nečekaná a silná reakce. Zadívala se na svůj stín a uviděla maličký temný vír, jehož by si jindy nevšimla. Dával jí jasně najevo, že se tentokrát nedá jen tak odbýt.

Salka potlačila vzlyknutí. Varovali ji přece. Každý věděl, co se stane, když necháte mluvit svoje druhé srdce. Už jednou vyléčila jehně, a přitom sama sebe otráвила. Už byla poznamenaná a dobře to věděla. Jak dlouho ještě potrvá, než její druhé srdce umlčí to lidské? Než vše, co z ní zbyde, bude pouze zlý stigoj?

Natáhla ruku a dotkla se prstem podlahy. Žádná reakce. Uvolnila se tedy a vyčkávala. Stále v sobě stín cítila jako napjatou strunu. Věděla, že se ozve, kdyby o ni jen zavadila. Raději přestala zkoumat své nitro a odplížila se, asi jako zloděj z vyloupeného domu.

Jídlo. Bude myslet na jídlo. Jedna starost po druhé, protože jedno trápení denně stačí.

Vetřela si do dlaní trochu sazí, protože špinavé byly pořád lepší než ulepené, ale vtom ji něco napadlo. Vzala plechový hrnek, co našla v rohu, a větvičkou potřela jeho okraje i vnitřek smůlou. Z vaku vysypala drobký placek a přemístila je do hrnku. Ten pak zanesla ven a postavila ho pod strom, kde nebyl hluboký sníh.

Když o pár hodin později vyběhla ven, uviděla malého ptáčka, jak se marně snaží dostat z povaleného hrnku. Přilepil se peřím na smolné okraje a nedokázal se vyprostit. Bylo to kruté, ale smrt hladem krutější. Salka opatrně zvedla hrnek a vrátila se s ním do srubu.

Munu se hlasitě ozval od krbu, očividně rozzlobený, že ho nechala uvnitř. Když si všiml ptáčka v její dlaní, zvědavě přihopkal.

Salka chtěla ptáčeti rychle zlomit vaz, jenže představa lámaných kostí ji odpuzovala, a proto ještě chvíli váhala. V ten moment se kolem její ruky prohnal temný tvar a ptáček byl mrtvý dřív, než se ho stihla dotknout.

Měl spálené peří a Salku uhodil do nosu pach pečeného masa. Upustila hrnek a vyjekla. Pak jenom stála a zírala na ruce. Když se otočila za svým

stínem, zdálo se, že pouze poslušně opakuje její pohyby. Salka se zhroutila na zem a schovala tvář do dlaní.

Tentokrát neucítila žádný tlak předem, nic ji nevarovalo. Nic ji neupozornilo, že se její srdce strigy chystá vypustit svůj stín.

Přeložila Soňa Tobiášová

